

jenž prý předpokládá úmluvy o odměně mezi blízkými osobami a stíhá jich obcházení trestně. Dovolatelka má tu patrně na mysli ustanovení § 2 cit. zák. Leč, jak z doslovu odstavce (1) tohoto paragrafu plyne, platí domněnka, že byla smluvena mzda nebo odměna za práce nebo služby konané osobě blízké, jen tehdy, p o r u š u j e - l i osoba, konající práce nebo služby osobě blízké, p o v i n n o s t uvedenou v § 1, totiž právní závazek v y ž i v o v a t i, vychovávat nebo zaopatřit jiného. Nebyl-li tento právní závazek porušen, domněnka § 2 (1) neplatí. V souzeném případě však nejde vůbec o porušení vyživovací povinnosti a nehodí se sem proto domněnka § 2 (1), již by se ostatně mohla dovolávat jen osoba třetí, jejíž vyživovací nárok byl porušen.

Čís. 13276.

Směnky (zákon ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1928).

Byla-li ve směnečné adrese uvedena p ř e s n á a d r e s a příjemcova, při protestu však, jenž byl prováděn ve lhůtě stanovené směnečným zákonem, se ukázalo, že příjemce v udaném bytu již nebyl, nelze říci, že nebylo vyhověno požadavku § 98 (3) směn. zák., nebylo-li další pátrání po jeho novém bytu již možné z důvodů spočívajících v jiných okolnostech než v osobě věřitele neb úředního orgánu pověřeného protestací.

(Rozh. ze dne 9. února 1934, Rv I 67/34.)

Proti směnečnému platebnímu příkazu namítl žalovaný výstavce mimo jiné, že směnka nebyla nikomu presentována, ježto příjemce Otto G. v Praze nikdy nebydlel a tudíž mu tam nemohla býti směnka platně presentována, aniž pro neplacení protestována. P r o c e s n í s o u d p r v é stolice ponechal směnečný platební příkaz v platnosti a uvedl v otázce, o níž tu jde, v d ů v o d e c h: Presentace směnky se stala v bydlišti příjemcově. Za bydliště příjemcovo jest považovati podle § 3 čís. 7 směn. zák. místo uvedené u osoby směnečníka. To bylo Praha II., Panská 8. Tam však příjemce směnky nebyl. Nemožnost vypátrati jeho obydlí pokládati jest za zjištění, ježto dotaz na policejním ředitelství zůstal bezvýsledný a okolnost ta byla i v protestu poznamenána (§ 98 poslední odstavec sm. zák.). Byla tudíž směnka platně presentována a protestována. O d v o l a c í s o u d směnečný platební příkaz zrušil. D ů v o d y: Soud odvolací seznal z protestu, že směnka notářem na požádání banky byla předložena ku placení příjemci směnky Otto G-ovi v udané adrese směnečné, t. j. v Praze II., Panská ul. č. 8, ale bezvýsledně; notář totiž se dověděl na místě samém, že G. přesídlil neznámo kam. Proto se notář k vůli správné adrese odebral na policejní ředitelství, kde již bylo uzavřeno. Z tohoto protestu tedy vyplývá, že notář dotaz na policejním ředitelství neučinil, ježto bylo již uzavřeno. Podle odst. (3) § 98 směn. zák. jest pokládati nemožnost vypátrati obydlí teprve tehdy za zjištěnou, zůstal-li bezvýsledným dotaz veřejného

notáře u státního úřadu politického a okolnost ta byla v protestu poznamenána. Z tohoto ustanovení jakož i z poznámek profesora Dr. Roučka k tomuto ustanovení v komentovaném vydání směn. zák. z roku 1928 jasně vychází na jevo, že se dotaz notářem státi musí. Nestačí podle názoru odvolacího soudu, by notář v posledním takřka okamžiku úkol předsevzal a na případné zjištění neznámého obydlí neměl již čas. Poněvadž dotaz se nestal, jak vychází na jevo z protestu, nebyl splněn předpoklad citovaného zákonného ustanovení a nelze také nemožnost vypátrati obydlí pokládati za zjištěnou, důsledkem toho také protest se nestal řádně. Ježto směnečná žaloba směřuje proti výstavci směnky, ježto protest se proti příjemci této směnky nestal, nastala podle § 37 směn. zák. ztráta práva směnečného proti výstavci.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu k případnému dalšímu jednání a novému rozhodnutí.

D ů v o d y :

V § 98 odst. (3) směn. zák. stanoví zákon sice povinnost orgánů protestací pověřených pátrati po případě po obchodní místnosti neb obydlí směnečného dlužníka dotazem u policejního úřadu. Než povinnost tato nastává tam, kde je toho podle povahy případu potřeba a kde je to také možné. V souzeném případě byla však přesná adresa příjemcova uvedena ve směnečné adrese. Ze směnky nevyplývalo tedy, že bylo třeba pátrati po obchodní místnosti nebo bytu dlužníkově, jak by tomu bylo, kdyby v adrese bylo uvedeno, jak se pravidelně stává, jen jméno místa, bez bližšího udání, a kde by obchodní místnost neb obydlí musilo býti teprve vypátráno. Nebylo proto závadou, že se protest neprováděl dříve, byla-li jen zachována doba směnečným zákonem stanovená. Správnost adresy také co do bytu je kryta podpisem příjemcovým, jenž podle směnky měl míti na tomto místě v den splatnosti, po případě protestu, pohotově valutu pro směnečného věřitele. Ukázalo-li se za těchto okolností, že příjemce v udaném bytě již nebyl a nebylo-li pak ještě k tomu další pátrání po jeho novém bytě už možné z důvodů spočívajících v jiných okolnostech než v osobě věřitele neb úředního orgánu protestací pověřeného, nelze říci, že nebylo vyhověno požadavkům § 98 odst. (3) směn. zákona a že z této příčiny byl ve smyslu § 37 směn. zákona vyloučen postih směnečného věřitele na výstavce pro neplacení.

Čís. 13277.

Názor, že vládním nařízením ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n., nejsou chráněni pachtýři větších hospodářských celků, hospodaří-li na více než 250 ha vůbec, ať již v tomto souhrnu jsou z části pozemky vlastní nebo pozemky pachtované od několika osob, — neodporuje zákonu ve smyslu § 46 (2) zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.